

Ezelî Rekabetten, Ebedî İttifaka

SARKİS MİNASYAN

© KARAKARGA YAYINLARI 37

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İSTANBUL UNITED
Ezeli Rekabetten, Ebedi İttifaka
Sarkis Minasyan

Genel Yayın Yönetmeni: M. K. Perker
Editör: Başak Tan
Yayın Koordinatörü: Mesud Ata
Görsel Yönetmen: Sedat Gösterikli
Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

I. Baskı: Mart 2017
ISBN: 978-605-9670-39-5

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, M. K. Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5
Nişantaşı / İstanbul
Tel: (0 212) 252 22 42
Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 karakargayayinlari

 karakargayayinlari

 karakargayayin

Baskı: GEZEĞEN BASIM
Adres: 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sit.
2. Cad. No: 202/A
Tel: (0 212) 375 71 25
Matbaa Sertifika No: 12002

İÇİNDEKİLER

BÖLÜM 1

Geçmişin İzleri	7
-----------------------	---

BÖLÜM 2

Bir Direniş Başlıyor.....	13
---------------------------	----

BÖLÜM 3

Bu Kavga Hepimizin Kavgası	39
Çarşı.....	41
Beleştepe.....	45
Genç Fenerbahçeliler (Gfb)	50
Vamos Bien Fenerbahçe	51
Grup Friends	56
Taşra.....	60
Ultraslan (uA)	64
Tek Yumruk.....	69

BÖLÜM 4

Doğduğun Yer Değil Direndiğin Yer	73
Adana Demirspor	75
Teksas	76
Göztepe Yalı.....	80
Tatangalar	81

BÖLÜM 5

Dünya Direnişi.....	89
---------------------	----

BÖLÜM 6

Ayrı Renkler Aynı Kavga.....	99
------------------------------	----

Beni ilk maçıma götüren
büyükbabam
Artun Minasyan'a...

SUNUŞ

Belki hiç olmadı, sadece havadaki kokusunu aldı herkes. Umutun kokusu, direnişin kokusu, mücadelenin acı kokusu... Planlı mıydı? Hayır. Daha önceden mi ayarlanmıştı? Hayır. Mümkün görünüyor muydu? Hayır. Yaşandı mı? Evet!

Yıllardır ayrı saflarda aynı kavganın mücadelesini veren taraftar gruplarının “üç-beş ağaç için” omuz omuza direneceklerini kime söylerseniz söyleyin gülerdi. Ama bu kitapta anlatılan her şey yaşandı ve bir yerlerde yaşanmaya devam ediyor...

Bu omuz omuza geçen günler, beraber yenilen gaz bombaları, tüketilen sınırsız Talcid, atılan sloganlar nasıl özetlenir bilmiyorum. Bir rüya gibi geçen bu dayanışma günlerini özlemle anıyorum. Gezi'yle başlayan ama uzun süremeyen İstanbul United macerasının bir gün tekrar yaşanmasının ve o güzel hislerin atılan tohumlarının bu sefer yeşermesi umuduyla...

Tüm Ultras'lara, tüm direnenlere, tüm güzel insanlara, formanın üstündeki tere, yemyeşil çim kokusuna, yağın yağmurda omuzda hissedilen ellere, her atılan golden sonra sarıldığımız renkteşe, çekilen üçlülere, kanayan ses tellerine, kuruyan dudaklara, son dakika kaçan gollere, dilde biten tüylere, arma aşkına, tüm güzel insanlara ve endüstriyel futbola karşı sıkılan tüm yumruklara...

Sarkis Minasyan

BÖLÜM 1

GEÇMİŞİN İZLERİ

*Defans oyuncularına çalım atmak,
diktatörlere çalım atmaktan daha kolay.*

Socrates

Yıllardır ayrı saflarda, aynı mücadeleyi veren koca yürekli insanların tek safta birleştğini görmek için bir park ve üç ağaç yeterliymiş. Hepsinin canına aynı anda tak eden şeyler, hepsinin tansiyonunu yükselten haksızlıklar, biriktikçe biriken duygular ve üç ağaç... Böyle dersek belki de daha iyi olur. Bunların hepsini başlatansa neredeyse hepimizin hayatının bir döneminde uğradığı, müdavimi olduğu veya buluşmalara ortak ettiği o park...

Parkın mazisi aslında çok eskiye dayanıyor. 1806 yılından, 19. yüzyıldan esiyor direniş rüzgârları... 1806 yılında, III. Selim tarafından yaptırılan Topçu Kışlası ve hemen ardından patlak veren olaylar silsilesi, bize aslında bu arazinin böyle olaylara oldukça alışık olduğunu gösteriyor.

Topçu Kışlası 1803-1806 yılları arasında Müslüman ve Ermeni mezarlığının da yer aldığı geniş bir yeşil alan içerisine, Sultan III. Selim tarafından Krikor Balyan isimli bir mimara inşa ettirilmiş. Topçu Kışlası gün yüzü göremeden, Mayıs 1807’de çıkan Kabakçı Mustafa İsyanı ile talan olmuş ve II. Mahmut dönemine kadar da onarılmamış. Bu isyanın esasında pek çok nedeni var.

1789 Fransız İhtilâli’nden sonra Avrupa’da çıkan milliyetçilik akımı, Osmanlı’yı diğer Avrupalı ülkeler kadar çabuk etkilememişti. Hattâ Sultan III. Selim, Nizâm-ı Cedîd adı ile askerî, mülkî, idarî, ticarî, sosyal ve siyâsî bir dizi ıslahat teşebbüslerine girişerek, devlete yeni bir hayatîyet ve canlılık getirdi. Bu durum özellikle Avrupa ve Osmanlı toprakları üzerinde paylaşım çatışmaları yaşayan Rusya, Fransa ve İngiltere’nin hiçbirinin hoşuna gitmiyordu.

1789 Fransız ihtilali sonrası Avrupa’da, Fransız yayılması son-

rası başlayan 1790-1795 Rumeli Dağlı isyanları, 1798 Napolyon Bonaparte'ın Mısır'ı işgali, 1805'te Kara Yorgi önderliğinde başlayan Sırp isyanı, yine 1805'te İngilizlerin Mısır'ı tahliye etmemesi, 1806 Osmanlı - Rus savaşı, 1807 Osmanlı İngiliz savaşı ve İngiliz donanmasının İskenderiye'yi işgali, tamamen Osmanlı İmparatorluğunun toprak bütünlüğüne karşı gelişmelerdi.

Bunlara ek olarak içinde de, III. Selim'in kurduğu modern Nizâm-ı Cedîd ordusuna karşı, rahata alışmış yeniçeriler, yerel ayanlar, bu ordu ve diğer yenilikler için ihdas edilen İrad-ı Cedid, bahriye hazinesi gibi yeni koyulan vergilerin mültezimlerde yarattığı isteksizlik gibi nedenler de vardı. 12 Nisan 1807'de Osmanlı ordusu Rusya ile savaşmak üzere yola çıktığında, Serdar-ı Ekrem Sadrazam Çelebi Mustafa Paşa yerine kaymakamlık görevine, Nizam-ı Cedid karşıtı Köse Musa Paşa atandı. Köse Musa Paşa, ordunun yokluğunda asayiş sağlamaya üzere Nizam-ı Cedid askerlerini şehirdeki değişik karakollara dağıttı ve ek olarak Trabzon'dan 2000 kadar yamak getirtti. Fransızların İstanbul Sefiri Sebastiani'nin teşviki, yamaklara Nizam-ı Cedid'in elbiselerinin giydirileceği söylentisi, zaten Vehhabi isyanı nedeniyle hacca da gidemeyen yerel halkın da huzursuzluğu gibi nedenlerle, 25 Mayıs 1807 sabahı bir anda âsiler, ayaklanmaya hazır hâle geldiler ve yamaklar içinde hareketlenme başladı. Gerici yerel vaizler de Nizam-ı Cedid askerine giydirilen pantolon ve ceketin de dinen vaiz olmadığına dair söylentiler çıkartarak yerel halkı da bu isyanın içine çekmeye çalışıyorlardı. Sadaret Kaymakamı Köse Musa Paşa'nın telkinleriyle yamaklar, Haseki Halil Ağayı öldürdüler.

Bu hareket ile isyan başlatıldı. Büyükdere çayırında toplanan âsiler, Kastamonulu Kabakçı Mustafa'yı lider seçtiler. İsyân genişledi. Beş yüz kadar âsi, İstanbul'a yürüdü. Âsileri, Levend Çiftliğindeki bir tabur nizâmî asker durdurmaya yeterken, Köse Musa, Nizâm-ı Cedîd askerinin harekâtını durdurdu. Kan dökülmesini istemeyen Sultan III. Selim'in "Bu işlere sebep, benim yumuşak huylu olmamdır!" demesi üzerine, Köse Musa, âsileri teskin edeceğini ifade ederek, Nizâm-ı Cedîd askerlerinin kaldırıldığı hakkın-

daki fermanı çıkarttı. Kararın hemen ardından Köse Musa harekete geçti. Çardak ve Unkapanı İskelesine gelen âsiler, yeniçeriler ile birleşip, Nizâm-ı Cedîd taraftarı devlet adamlarını katlettiler. Daha sonra “Padişahı da istemiyoruz!” diye bağırان âsiler, 29 Mayıs 1807’de, Sultan III. Selim’i tahttan indirip, yerine IV. Mustafa’yı geçirdiler.

Bina birkaç kez yangın geçirdikten sonra, Sultan Abdülmecit döneminde, Tophane Müşiri Damat Gürcü Halil Rifat Paşa’nın gayretleriyle 19. yüzyıl mimari üslubunda ve çok gösterişli olarak yeniden yapıldı. Uzun avlusu ve geniş kanatları olan iki katlı yapının köşelerinde ve her cephesinin ortasında üç katlı yüksek bölümleri vardı. Rus ve Hint mimarilerinden izler taşıyan yapının iki anıtsal giriş kapısı Harbiye Caddesi ve Talimhâne Caddesi cephelerinin tam ortalarında bulunuyordu.

Kışla 1860-1870 yılları arasında Osmanlı ordusunun modernleştirilmesi sürecinde önemli bir rol oynadı ve en şatafatlı günlerini yaşadı. Sultan Abdülaziz’in 1864 yılında Mısır seyahati dönüşünde kışlayı ziyaret edip kışlada yemek yemesi, kışla tarihinde önemli bir olay olarak kayıtlara geçti.

İsyandan sonra önemini yitiren kışla, 1913’te Sanayi ve Ticaret Şirket-i Milliye-i Osmaniye’ye satıldı. Binanın orta kısmındaki eğitim alanı futbol sahası haline getirildi ve uzun yıllar futbol maçları ve çeşitli gösteriler için kullanıldı. Kışla, I. Dünya Savaşı’nın ardından işgal edilen İstanbul’daki Fransız kuvvetlerinin yönetiminde bulunan Senegalli askerlere tahsis edildi.

Cumhuriyetin ilanından sonra da kışlanın avlusundaki futbol sahası futbol karşılaşmaları için kullanılmayı sürdürdü ve kışla Taksim Stadı adını aldı. 1923 yılında Türkiye Millî Futbol Takımı ilk resmi maçını bu sahada Romanya’ya karşı yaptı.

1940’ta şehir planlamacısı Henri Prost’un önerisi ile kışlanın yıkılması, yerine konut ve sosyal etkinlik alanları inşa edilmesi kararlaştırıldı. Kışlanın yıkımından sonra planlanan düzenlemelerin pek azı yapılabildi. Kışla’nın yerine Taksim Gezi Parkı inşa edildi. İşte, aslında hikâyemiz tam olarak da burada başlıyor...

BÖLÜM 2

BİR DİRENİŞ BAŞLIYOR

Muhabir: *Takım yorgun muydu?*

Jose Mourinho: *Yorgun mu? Günde 15 saat çalışıp ayda birkaç yüz avroyla evine dönen baba yorgun olur, biz değil.*

16 Eylül 2011, tarihinde İstanbul Büyükşehir Belediye Meclisi’nin aldığı kararla yapının Kentsel Tasarım Projesi ile bir bütünlük içerisinde değerlendirilerek tekrar inşa edilmesi kararlaştırıldı. Fakat 17 Ocak 2013 tarihinde Kültür Varlıklarını Koruma Bölge Kurulu yapının inşasına, Gezi Parkı’nın İstanbul’un belleğinde yer ettiği gerekçesiyle onay vermedi. Bu karara İstanbul Büyükşehir Belediyesi tarafından Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Yüksek Kurulu nezdinde itiraz edildi. Üst kurul, 1 Mart 2013 tarihinde bölgesel kurulun kararını iptal ederek Kışla’nın tekrar inşasına kesin olarak onay verdi. Bu “onay” aslında her şeyin başlangıcıydı...

27 Mayıs 2013, Taksim’deki Gezi Parkı’nın Asker Ocağı Caddesi’ne bakan duvarın 3 metrelik kısmı Taksim YayaLaştırma Projesi kapsamında 22.00 civarında yıkıldı. 4-5 ağaç da taşınmak üzere yerinden söküldü. Taksim Dayanışma grubu eyleme başladı, 40-50 kişilik grup çadır kurup parkta sabahladı. Nöbet tutan vatandaşlar, sosyal medyanın da gücünü kullanarak, yaşanan olayları ve içinde bulundukları durumu paylaşımlarıyla herkese duyurdu.

28 Mayıs 2013, sabah parka daha fazla protestocu geldi. Öğle saatlerinde duvar yıkımına devam etmek isteyen ekip ile protestocular tartışmaya girdi. Öğle saatlerinde olay yerine gelen BDP Milletvekili Sırrı Süreyya Önder’in de destek verdiği grup, yıkım çalışmalarını engelledi. Yıkım çalışmalarına devam etmek için, iş makineleri tekrar ilerleyişe geçti ve gruba büyük bir çoğunluğu za-